

דברי הכפר

ט"ו בשבט שמח!

גיליון מס' 2035 *ט"ו בשבט תשס"ז * 3 בפברואר 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

"כי האדם עץ השדה" (דברים כ, 19) התורה משווה את האדם לעץ. שורשים, ענפים, עלים. מה הקשר?

מדוע משול האדם לעץ?

עץ זקוק לארבעת היסודות: אדמה, מים, אוויר ואש (שמש), כדי להתקיים. בני אדם בדומה, זקוקים לאותם ארבעה יסודות. הבה נבחן אותם, בזה אחר זה:

אדמה

יש לנטוע את שתיל העץ באדמה, בצורה יציבה. האדמה מספקת מזון לצמח וגם מקום להתפתחות השורשים. הדבר נכון גם לגבי בני האדם. מסביר התלמוד:

האדם יכול להיראות כמצליחן כלפי חוץ, "צמרתו מלאה" ויש לו בית יפה ומכונית מפוארת. אך אם שורשיו דלים, החיים מזמנים לו אתגרים שהוא אינו מסוגל להתמודד איתם. **"רוח חזקה יכולה להפוך עץ על שורשיו"**. האדם לבדו עלול לנטות עם כל משב רוח אופנתי ונטייה זו עלולה להביא לאובדנו.

אך אם אדם, בלי קשר לעושרו ולמעמדו, קשור לקהילה ומחובר לשורשיו, גם הרוחות החזקות ביותר שינשבו, לא יצליחו להזיזו מקומו.

מים

מי גשמים נספגים באדמה ובאמצעות מערכת מסועפת של שורשים, מגיעים אל גזע העץ, ענפיו ועליו. ללא מים יתייבש העץ וימות.

התורה משולה למים וכדברי משה רבנו: "תִּזְלַל כְּטַל אִמְרָתִי" (דברים ל"ב, 2). הן הגשם והן התורה יורדים מהשמיים ומרווים את הצמאים.

אוויר

עץ זקוק לאוויר כדי להתקיים. האוויר מכיל חמצן, שהעץ זקוק לו לנשימה ודו תחמוצת הפחמן לתהליך הפוטוסינתזה. באטמוספירה בלתי מאוזנת, העץ ייחנק וימות.

התורה קובעת, כי ה' יצר את האדם באופן דומה - "ויפח באפו נשמת חיים" (בראשית ב', 7). המלה העברית "נשימה" דומה מאוד למלה העברית "נשמה". כוחנו הרוחני מגיע, בצורה מטפורית דרך האוויר והנשימה.

אש

עץ זקוק גם לאש - אור שמש - כדי להתקיים. אנרגיית אור הנקלטת, מפעילה את תהליך הפוטוסינתזה, תגובה כימית החיונית לצמיחת העץ.

בני אדם, גם הם זקוקים לאש - לחום, על מנת להתקיים. זהו חום הידידות של המשפחה והקהילה. אנשים קולטים אנרגיה מחברים, עמיתים, בני משפחה, שכנים ושותפים והופכים אותה לזהות ולפעולות. כל המצוות והטקסים של היהדות, קשורים קשר הדוק למשפחה ולקהילה, החל מחגיגת הלידה, דרך בר מצווה, נישואין, חינוך ואפילו מוות.

את כוחה של הקהילה ממחיש לנו סיפור תלמודי:

איש זקן נטע עץ. עבר לידו איש צעיר ושאל: "מה אתה נוטע?" "עץ חרוב", ענה הזקן. "שוטה זקן", אמר הצעיר. "אינך יודע שנדרשות שבעים שנה כדי שעץ החרוב ייתן פרי?" "ענה הזקן, "כשם שאחרים נטעו בשבילי, כך אני נוטע לדורות הבאים".

זמן לצמוח

השנה בט"ו בשבט, כשתכרסמו את תרמיל החרוב, שאלו את עצמכם:

האם אני מקבל/ת את המזון והמרחב הרוחני לו אני זקוק/ה כדי לצמוח, או שאולי העץ שלי עמוס לעייפה באינפורמציה מיותרת ובחומרנות?

האם אני חלק מקהילה יהודית חזקה, המספקת חום וסביבה מזינה? או שאולי אני דמות אנונימית ביקום אורבני ואינטרנטי?

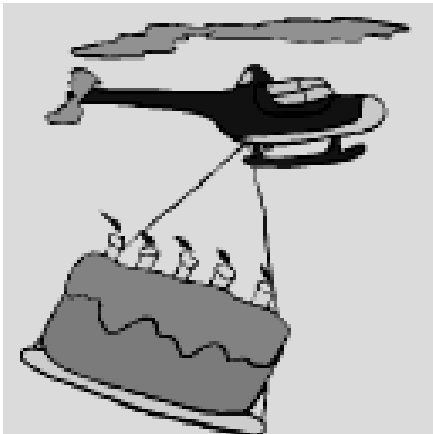
ולא פחות חשוב, האם אני צופה קדימה ויודע/ת שהענקתי בסיס הולם "לצמחיה" עבור הדורות הבאים?

מאת הרב: שרגא סימונס
הביאה לדפוס: שושנה ש.

ימי הולדת

4.2	בוב ויניו קשת בן חיים (נכדה) ליהי רוזנקרנץ	10.2	פלוא מרקוסון יניב ליפא (נין-אפשטיין) כרמל רוזנקרנץ עילי בת (נכד פרלסון) תהילה יוגב (נינה ארנברג) מוריה מאי דויל (נינה – א. חצור)
5.2	רותי ארז איה פרחי (נכדה-וوترמן) נעם שגב-קרופר שני שוער (נכדה עמית-גרשמן)		
6.2	איליין איסטון – 80 טל אשכנזי אור-משה פרחי (נכד-וوترמן)		
7.2	גליל רוזנקרנץ אסתר חרוש (נינה-וوترמן) גלית סולומון		
8.2	לירון סננס נופר כהן (נכדה-מרקס) דניאל ארנברג (נכדה) מיטל גלוק		
9.2	אילן מדינה		

ימי נישואין

8.2	פנינה וירון זאבי
9.2	פם ורפי שיינגזיכט
10.2	טלית ויורם עומר

פירורים אחרי סופה קטנה

אז יצאתי לחפש חדשות אחרי סופה קטנה שפקדה אותנו בערב יום ראשון, חוץ מכמה ענפי אקליפטוס שנפלו מהעצים ומיכל המיחזור של הקרטונים שליד חדר- האוכל שהתפרק, נראה ששרדנו לא רע את הרוח והגשם שנפלו עלינו פתאום.

- אחרי שקיבלנו אישור "הכשר" מחברינו אלון טל {בעלה של דריה} הגיעו לנפוש בלינה הכפרית לסוף שבוע 70 ילדים + הצוות המלווה שלהם משיבה בירושלים, הם נהנו מהשקט, הנוף והאווירה הכפרית השונה ממה שהם רגילים בישיבה בירושלים. אנחנו לעומתם נהנינו מקולות התפילה שבקעו מהמועדון, מה שמראה לנו שוב שאפשר לחבר בין שתי הקצוות עם קצת רצון טוב וסובלנות.

- חבר'ה, תפעילו את כפתורי ה-SMS, יש לנו נציגה ברוקדים עם כוכבים, ומיקי קם צריכה את הקולות שלנו. למי שלא יודע איך שולחים SMS אנחנו מוכנים למצוא קבוצת תמיכה או חונך שיעזור ללמד איך עושים את זה. מיקי, אנחנו סומכים עליך, את נהדרת תמשיכי עד הסוף, "קטן עלייך".

- הורי מבוא גליל כמו כל כמה חודשים נפגשו לשיחות הורים עם המורים והמחנכים של ילדיהם ולמדו על הנעשה בבית הספר, בהזדמנות זאת אני רוצה לרענן את נוהל חגירת החגורות באוטובוסים. חבר'ה, בדיור כמו באוטו פרטי גם באוטובוסים זה חובה וזה מציל חיים ברגע האמת.

- עוד בעניין מבוא גליל, הורי כיתה ד' זכו לשמוע את ילדיהם המנגנים בקונצרט השנתי בבתי הספר. השתתפו מקיבוצינו: נוגה זולטי- חלילית, שון כרמי- מנדולינה, תום קורן- מנדולינה, טל שפרונג- חלילית, גפן- מפוחית, עדי בוסקילה- מפוחית, ומיטל גלוק ניגנה בחלילית בתזמורת הבוגרים.

- במסגרת שנת בר מצווה יצאו החבר'ה ביום שבת השכם בבוקר להצפת החולה, הם "הטביעו" {טבעות} ציפורים, נסעו בעגלת מיסתור וצפו בציפורים. והכי חשוב, עשו סריקת זבל ואספו את הלכלוך שהאזרחים משאירים שם. כל זה בהנחייתו של איציק.

- ביום שישי האחרון התקיים משחק ידידות בין כפר הנשיא לחולתה, החבר'ה שלנו מהנעורים "כיסחו" את חולתה והתוצאה בסוף הייתה 2-6, כל הכבוד לחבר'ה.

- לא נשכח את ט"ו בשבט, נברך ונודה לעצים לשיחים ולכל הירוק שמסביבנו – את מסיבת ט"ו בשבט והנטיעות אנחנו חוגגים בשבוע הבא, אז על כך נשמע בהמשך...

ובינתיים נשאר רק לברך את הגשם שיבוא ובהרבה, ישקה את האדמה וייתן לנו חיים וחיים יפים וטובים.

שבת שלום לכולם, שימרו על בריאות טובה וסבלנות ולא לשכוח- חיוך אחד קטן
משנה את מצב הרוח לכל היום.
סופ"ש רגוע ושקט
מארי שטיינר ובני המשפחה.

חברט בליי / שיר נגד העשיר

בְּכָל יוֹם אֲנִי חִי, בְּכָל יוֹם יָם שֶׁל אוֹר
מִתְרוֹמֵם, בְּעֵינֵי רוּחִי
דִּמְעָה בְּאֶבֶן אֶרֶץ
כְּמוֹ הִיוּ עֵינֵי חוֹפְרוֹת מִבֶּט מִתַּחַת לְאֲדָמָה.
הָאִישׁ הָעֹשֶׂיר בְּכוֹבְעוֹ הָאֲדָם
אֵינוֹ יָכוֹל לְשֹׁמֵעַ
בְּכִי בְּעִירוֹת הַחֲבָצֵלֶת
אוֹ דִּמְעוֹת אֶפְלוּלִית בְּבִקְתוֹת דָּגָן.
בְּכָל יוֹם יָם שֶׁל אוֹר מִתְרוֹמֵם
אֲנִי מֵאֲזִין לְאִנְשָׁה הַנוֹגָה שֶׁל הַמּוֹן מִתְעוֹר
שֵׁם אִישׁ-אִישׁ מְתִיפֵחַ וּתְפִלַּת יְגוֹן
שׁוֹכֶנֶת סְלָעִים.
הָאֲבָנִים כּוֹרְעוֹת כְּשֶׁהַמּוֹן בְּמִצְעֵד תּוֹגָה חוֹלֵף.

תרגום: עודד פלד

[מוקדש לעמיר פרץ ולמפלגת העבודה ששכחו מאין באו ובוודאי שאינם יודעים
לאן הם הולכים]

נזכור

טז	בשבט תשמ"ו	26.1.86	מר הרולד דבולט
טז	בשבט תשמ"ט	22.1.89	מר זליג חנין
כ	בשבט תש"ן	14.2.90	מר סידי פרידלנדר
כא	בשבט תשנ"ה	22.1.95	גב' לילי פרידמן

כרוניקה של חורבן ידוע מראש

זה אנחנו ואתם, או אנחנו או אתם:

"ויהי בחודש השביעי בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע מזרע המלוכה ועשרה אנשים איתו ויכו את גדליהו וימות ואת היהודים ואת הכשדים אשר היו איתו במיצפה: ויקומו כל העם מקטן ועד גדול ושרי החיילים ויבואו מצרים כי יראו מפני כשדים:" (מלכים ב כה כה- כז)

לא מזמן ציינו את "צום גדליה" ביום צום ותענית. גדליה בן אחיקם, שמונה למושל מטעם הכובש הבבלי על שארית הפליטה שנותרה בא"י, ונרצח באכזריות רבה ע"י ישמעאל בן נתניה, קנאי לאומני "מזרע המלוכה" שראה בו משת"פ. לזכרו של גדליה קבעה הקהילה היהודית הדויה והמזועזעת יום צום. יום צום. לזכר מעשה הרצח הפוליטי הראשון שהתרחש בארצנו ארץ מולדת. והיום, אילו מעשה הרצח הנתעב היה מתרחש היום- זמן בו מתעללים מתנחלים בערביי חברון, ובנות מתנחלים נאוות מצווחות בהנאה מרובה אל שכנותיהן הערביות את קריאת הקרב המפורסמת שלהן: "כנסי לכלוב יא שרמווווווטה", אני מניח שאילו התרחש רצח גדליה היום, היו ברוך מרזל, איתמר בן גביר, נועם פדרמן וחבר מרעיהם ורבניהם מתכנסים וקובעים יום צום ועינוי הנפש לזכרו של הרוצח- ישמעאל בן נתניה.

פרשת השבוע בסופו של אותו שבוע בו אנו מציינים את "יום גדליה", היא "פרשת האזינו". "שירת האזינו" אוצרת בתוכה את צוואתו של משה לעם הנכנס עוד מעט לארץ כנען. משה לא יכנס, הוא יישאר על הר נבו ומנגד יראה את הארץ. אירוניה יהודית מושחזת היטב, פותחת את השבוע בסופו של בית ראשון- רצח גדליה, ומסיימת אותו בתחילתו- רגע לפני כניסת יהושע לכנען. כאילו כדי לומר לנו שסוף מעשה במחשבה תחילה. אבל מי שחושב שלמדנו משהו, טועה ובגדול.

אמנם, מהניסיון הקודם שבא אל קצו המדמם בשילוב קדוש בין מלוכנות ללאומנות מפעפעת, באנו למודים אל הניסיון הבא, עליית עזרא ונחמיה, שהייתה עליה כמעט ציונית במהותה, ושנעשתה אפילו בהסכמת המעצמות ובתאום עמן, ולא בדם ואש ובתימרות עשן של כיבושי יהושע. אבל מה שהתחיל יפה כל- כך, כדי לקום ולהיות "הבית השני", מסתיים בטרופ מערכות גדול. בקצהו של גל החורבן המתקרב והולך ניצב רב ענק, אולי הגדול בכולם, רבי עקיבא, המזהה את בר- כוכבא כמלך המשיח ומצטרף עם אלפי תלמידיו לצבאו של המשיח שעתיד להביא גאולה לעם ישראל. אך הכוכב הגדול שזרח מתגלה ככוזב. והצונאמי המשיחי- לאומני מתנפץ לרסיסים ומסתיים גם הפעם במרחץ דמים גדול ובהרס טוטאלי של שארית הישות הריבונית בארץ ישראל.

הפעם עם ישראל מוצא עצמו שרוי מחוץ לארצו כשהוא מיואש לחלוטין, פעם אחר פעם, מהניסיונות החוזרים ונשנים לשלב בין עם ישראל לארץ ישראל. חכמינו ז"ל היושבים בבבל מוציאים על ארץ ישראל "חוזה" בן שלושה סעיפים: "אל תעירו ואל תעוררו" (אל תעוררו רגשות לאומיים), "אל תעלו בחומה" (אל תעלו לא"י בעליה המונית) ו"אל תמרדו בגויים" (אל תמרדו בגויים). סעיפי החוזה הנוקשים מכתיבים נורמות התנהגות מחייבות ביותר של חיים יהודיים בגולה. נורמות שאסור לסטות מהן כחוט השערה. ארץ ישראל נותרה כנסיכה נרדמת, קפואה בחלומם, בשירים ששרו, בתפילות ובאגדות שיספרו מדור לדור. עם ישראל נע מעתה כאסטרואיד אבוד על ציר קבוע ונצחי בחלל ההיסטוריה. ציר שבצדו האחד, בעבר, מופיע חורבן הבית השני ובצדו האחר, בעתיד, מופיעה הגאולה. גאולה שתבוא אך ורק עם בואו מרסק המציאות, כפי שאנו מכירים אותה, של המשיח. עד אז אסורות ריבונות יהודית בא"י וא"י עצמה בתכלית האיסור. עד שיפקוד אותנו השם.

מי ששבר את הציר הזה של חורבן- משיח, היו הציונים (ימח שמם וזכרם טפו, טפו, טפו). בשילוב של עקשנות ופרגמטיזם מיוחם ובלתי נלאה הם מלבישים את הנסיכה הנרדמת בשלמת בטון ומלט, ובעמל רב הם בונים מסילה שתוביל להקמת מדינת ישראל הדמוקרטית. כדי שהדבר יוכל להתרחש היה עליהם לנתק את שורשיהם מהדת היהודית (זו האוסרת עליהם לבוא ולהגשים בא"י ישות ריבונית) ולברוא תחתיה תרבות חדשה- ישראלית/חילונית. מיכה יוסף ברדיצ'בסקי, שביאליק ספד לו עם מותו בשנת 1921 במילים: "ברדיצ'בסקי גם במותו קרוי חי", מבהיר את הדילמה כשהוא מעמיד את שאלת הקיום של העם היהודי על סכין גילוח אולטימטיבי- "הברירה היא להיות או לחדול" טען בעוז נואש- "להיות יהודים אחרונים, או עברים ראשונים". בשנת 1930, התייחס פרופ' גרשום שלום (כבר אז אחד המומחים הגדולים בנושא המשיח) לשאלה אם הציונות היא משיחית, באומרו בתוקף שהציונות איננה משיחית, למרות שקיימים בה "אובר טונים משיחיים", וזאת משום שחסרים בה שני יסודות הכרחיים למשיחיות- אפוקליפסה וקטסטרופה. בעת ההיא, כאשר צפה בה גרשום שלום, הייתה הציונות- זו שבאה להגשים את חלום תקומת העם היהודי בארצו היא ארץ ישראל- מעשית מאוד, קונקרטי בתכלית, ופועלת בעיקר מתוך קדחת יצירה ובניה גדולות, ולא מתוך תאוות פרוק הכל, רק כדי לקרב את הקץ ולהחיש את בואו של מלך המשיח. במוח העורפי שהתנתק לא מזמן מן ההלכה היהודית הדדה עדיין כאזהרה גדולה המשפט ממסכת סנהדרין: "שלושה באין בהיסח הדעת : משיח, מציאה ועקרב".

בשנת 1947 מקבלת ההנהגה היהודית בראשות דוד בן-גוריון את הצעת האומות לחלק את א"י בין העם היהודי לבין הערבים. חצי משטחה של ארץ ישראל עמד להימסר לערבים ושערה מרעמת שער המתבדרת ברוח מעל אוזניו של דוד בן-גוריון לא נפגעה עקב כך. השד המשיחי עדיין לא התעורר מרצו. אך החל כבר לזוע בחוסר מנוחה בבקבוקו.

בין "המאניה" של מלחמת ששת הימים בשנת 67 ל"דפרסיה" של מלחמת יום-כיפור ב-73, נפרץ הבקבוק בבת אחת לקול הקריאה: "עוצו עצה ותופר". קריאת הקרב של הלוחמים המשיחיים החדשים- המתנחלים, נישאה בעוז מחודש באוויר. השד המשיחי נחלץ השתחרר וחזר לפעם בעורקינו. הג'יהאד היהודי יצא לדרך. גדליה בן אחיקם ורבן יוחנן בן זכאי החלו מתגלגלים בקברם. בשנת 82, בעת מסע לפידים בירושלים, שהתרחש במחאה נגד מלחמת לבנון הראשונה, נרצח אמיל גרינצווייג, קורבן יהודי ראשון מאז רצח גדליה בארץ ישראל הריבונית. יחלפו עוד שלוש עשרה שנה, עד שיגאל עמיר, בנה של הגננת גאולה מהרצליה, שעלה כמו דשא בגינת הציונות הדתית, ירצח בשנת 95, כשהוא יורה שלוש יריות בגבו, את ראש- הממשלה יצחק רבין שרבנים ביש"ע הוציאו עליו "דין רודף". ממש כמו שיוציאו "דין מוסר", שתיים עשרה שנים אחר כך, בינואר 2007, על אלוף פיקוד המרכז יאיר נווה.

הערת סוגריים חז"לית על הכיבוש:

("אמר ר' יהושע בן חנניה: מימי לא נצחני אדם חוץ מאישה תינוק ותינוקת... תינוקת מאי היא? פעם אחת הייתי מהלך בדרך והייתה דרך עוברת בשדה והייתי מהלך בה. אמרה לי תינוקת אחת: 'רבי לא שדה היא זו?' אמרתי לה: 'לא דרך כבושה היא?'

אמרה לי: 'ליסטים (שודדים) כמותך כבשוה"'. (עירובין נג)

הנה לכם, בכמה משפטים בהירים ופשוטים בקורת נוקבת על עמידתם הקיומית בעולם של בני אדם העושים להם מנהג לכבוש את הארץ. על אלה הנוהגים בכל כבשלהם. בלי לכבד את הזולת ואת רכושו. החל בשדה וכלה במטע הזיתים. הכל שלהם, כי הכל הרי מגיע להם. והם כובשים את השדה והמטע, את הגבעה וההר, בחברון ובאיתמר, בתפוח ובחווה מעון כאילו הם אדוני הארץ, עד שבאה תינוקת חז"לית אחת קטנה, לא בשמלה אדומה ואפילו בלי שתי צמות, ואומרת להם בקול צלול של ילדים שאומרים תמיד רק את האמת: "תתביישו לכם, ליסטים כמותכם כבשוה").

מאז הורכבה המשיחיות על גזע הציונות, הייתה בנו רוח אחרת. שני היסודות שהיו חסרים בנו בשנת 1930- האפוקליפסה והקטסטרופה, מפעפעים כעת ויוקדים בחזונם הרוחני של אלפים. משאת נפשם המתקמת בחלומם הקודח של ההוזים את ממלכת יהודה, מלכה המשוח בשמן ובית מקדשה המדמם מדם הקורבנות, הנה קמה ועולה "איומה כנתגלות" מהריסותיו מעלות העשן של מסגד אל- אקצה.

המחתרת היהודית מחזור א', יגאל עמיר, עמי פופר, בן שימול, יונה אברושמי, עדן נתן זאדה, חברי מחתרת בת עין, וכל ממשיכי דרכם לעתיד לבוא משיבים את הכבוד היהודי שאבד ללוחמי הג'יהאד היהודי. אלעזר בן יאיר והסיקריקים שלו ממצדה, נושמים עכשיו לרווחה בקברם במדבר שמול ים המוות. לחזון המתאבדים שלהם יש ממשיכי דרך. ועוד איזה.

והנה, עוד מעט קט גם הבית השלישי שלנו מסיים את דרכו, ממש כשני הבתים שקדמו לו, כשהוא מתבוסס בקנאות גדולה, רוויה בלאומנות לוהטת ובשנאת חנם, וכשכל רקמותינו החברתיות שסועות וקרועות לגזרים.

הנה מוטלות גופותינו- אמיל גרינצווייג ויצחק רבין. הנה מוטלות גופותיהם- ברוך גולדשטיין ויגאל עמיר. ובעוד זה כבר מקודש, זה בקרוב משתחרר. אז- וזה כבר סכין הגילוח האולטימטיבי של ימינו אנו- או שנתעשת ונחזיר ביחד את השד המשיחי אל הבקבוק האפל ממנו הגיח, או שהלך עלינו. הפעם הבאה כבר תהיה הרבה יותר קשה.

דודו פלמה

מועד אחרון – DEADLINE

הם נתנו לי את ספר ההוראות ואמרו לי שנמצאים בו כל החומרים הנחוצים להשלמת העבודה.

"אך כמובן", הם אמרו, "אתה יכול להחליט **בעצמך**. כל עוד שזה כתוב **בספר**"

"מה פתאום הפכתם את הספר הזה ל**ספר**?" שאלתי.

זה משום **שהספר הוא שלך**. זה רק עניין של סגנון. אחרי הכל כתובה בו **המילה שלך**. "אני רואה", אמרתי, אך לא נראה לי העניין בכלל. "אולי אבקש מהשטן להסתכל על פרטי החוזה".

"אין צורך להטריד את **עצמך** על דברים כה שוליים", הם אמרו.

"האנשים שלנו יקשרו את הקצוות. יש **לך** מספיק עבודה בלאו- הכי, להשלים עד ל- DEADLINE".

"DEADLINE?" אמרתי, "מה זה DEADLINE?", אני לא זוכר שהיתה כתובה מילה כזאת בספר".

"זה לא כתוב **כמילה מפורשת בספר**" הם אמרו, "**שם** כתוב שבעה ימים".

"רגע, תן לי לראות את זה", אמרתי, "האם זה היה בחוזה המקורי?", בכל מקרה, לפי מה שכתוב כאן יש רק שישה ימים. היום השביעי הוא שבת".

"**אתה** חתמת" הם אמרו. "לא כדאי לפספס סעיפים כאשר בודקים חוזה".

"אני לא זוכר שהספר הזה היה בחוזה", אמרתי.

"ככה זה, בכל זאת. שם, היכן שכתוב "תיקונים ומסמכים מצורפים"" הם אמרו. אז כנראה שלא נשאר שם מה לתקן.

הצלחתי לאלתר תוכנית דיי סבירה מהבלגן שבספר, והתחלתי במשימה. הדבר הראשון שהתברר לי, שזה היה דומה לניסיון לאפות עוגה בלי לדעת את כמויות המרכיבים, כך שכל ההצלחה הייתה תוצאה של תריסר נסיונות נכשלים עד שזה יצא כמו שצריך, וגם אז זה לא נראה היה כמו בתמונה היפה של העוגה. רק שבספר הזה לא היו תמונות בכלל – אז איך אפשר לדעת? זבש"מ, מגיע להם והחוזה שלהם.

עד היום השלישי פיתחתי חוש, ורוב הזמן הצלחתי לתפוס את השגיאות, לפני שהם שלטו על כל העסק, והתברר לי שהעיצוב יכל להצליח בכל זאת. הרי הספר השאיר לי מרווח פעולה לפתרונות יצרתיות. וביום החמישי יכולתי לראות שהפרוייקט הזה, הוא הדבר הכי מוצלח שעשיתי עד כה.

עד לאותו הערב הייתי בטוח – **מדי!!**
 היום השישי הלך טוב עד לצהריים, אך כאשר הסתכלתי בדף האחרון, אחרי
 מבט קצר הבנתי שזה לא יעבוד. בזבזתי זמן בניסיונות להתקשר אליהם, והם
 כבר יצאו לסוף השבוע, אז מה היה עליי לעשות? לו לא היה הסעיף של היום
 השביעי, יכולתי אולי לפתור את הבעיות- אך לא נשארו לי אופציות, ובראתי
 אותם כפי שהם.
 לפחות, הם לא יכולים להאשים אותי- אבל הם עשו כך.

דוד קולט

אינטרנט – נתבים אלחוטיים ופריצת רשת

אז ראשית מה זה בכלל הנתב האלחוטי הזה?

נתב אלחוטי הינו מכשיר המאפשר להקים בבית רשת פרטית פנימית עם חיבור
 אלחוטי בין המחשבים השונים. במצב זה נדרשת רק נקודת רשת אחת ברשת
 הכללית של הקיבוץ והשאר פרטי ואוטומטי.

כדאי? כן – זה מאפשר לחבר עוד מכשירים לאינטרנט בעלות של חיבור אחד
 בלבד!

טוב אז למה לא כדאי? –

נתב אלחוטי הינו יקר כרגע וזה משתלם (כספית) לטווח ארוך בלבד.
 הוא דורש מכשיר קליטה בכל מחשב ברשת.
 הוא טוב לטווח מסויים בלבד. טווח מוגדל עולה יותר כמובן.
 מעבר לכל זה – ללא שימוש במערכת ההגנה הפנימי (WEP) הרשת הביתית
 פרוצה לגמרי וכבר היו לנו מקרים של "טרמפיסטים" שישבו ליד בית שבו
 מופעל נתב אלחוטי, והשתמשו חופשי ברוחב פס של אותו מנוי. הוא משלם,
 והם בחינם – על חשבוננו.
 בעל הנתב הוא שיחליט כמובן, אם הוא מעוניין שמשתמש מזדמן יקח טרמפ על
 החיבור שלו. הדבר גוזל מרוחב הפס העומד לרשותו. בגדול – שימוש בנתב
 אלחוטי ללא הגנות זה למעשה לירות לעצמנו ברגל.

על כן הצעתי – כל מי שמשתמש בנתב אלחוטי, ראשית: תבורכו !

שנית, הקדישו טיפה זמן והפעילו את מערכת ה WEP הנמצאת במכשיר. לטובת כולנו.

אגב, למי שלא יודע. רוחב הפס שלנו שוב הוכפל בפעם השישית ב 4 שנים !!!

בברכה - דוד אלמן

עבור שר החקלאות ופיתוח הכפר, מר שלום שמחון

א"נ

ארגון "מגמה ירוקה" הינו ארגון סטודנטים התנדבותי הפועל לקידום נושאי איכות הסביבה בארץ. תאים של הארגון קיימים בכל אוניברסיטה ומכללה ברחבי הארץ, ומשתלבים בפרויקטים סביבתיים באזורים אשר בהם התאים קיימים.

תא "מגמה ירוקה" במכללת תל חי החל לאחרונה לשתף פעולה עם היחידה הסביבתית של המועצה האזורית גליל עליון, יחד עם תושבי קריית שמונה וישובי הצפון במאבק להפסיק את תופעת שריפת גזם ע"י חקלאים. מפגע סביבתי זה פוגע במידה משמעותית באיכות האוויר של כל תושבי האזור בשל הרעלים הרבים הנפלטים בתהליך השריפה. תופעה זו אף מחמירה בשל העובדה שיחד עם הגזם נשרפים לעיתים תכופות חומרים נוספים כגון פלסטיק, ניילון וחומרי הדברה, שהם חומרים מזהמים הגורמים למחלות נשימה ואף לסרטן (דיוקסינים).

ב-2005 הקים משרד החקלאות ועדה בין משרדית בשיתוף עם המשרד להגנת הסביבה. הועדה קבעה כי כדי לפתור בעיה זו יש לבנות מנגנון תמיכה כספית בחקלאים לרכישת מרסקות גזם (מנגנון שהוקם) ולהגביר את האכיפה כנגד אותם חקלאים העוברים על החוק ע"י שריפת גזם ללא אישור, אך אכיפה זו עדיין לא התבצעה עד היום.

משרדך, המוסמך לאכוף שריפת גזם ללא היתר, תחת החוק מניעת שריפות בשדות, לא אוכף חוק זה. זאת בעוד שהמשרד להגנת הסביבה מוסמך לחלק דוחות רק עבור שריפת חומרים נוספים מלבד הגזם, תחת חוק למניעת מפגעים. למרות זאת המשטרה הירוקה הפועלת תחת המשרד להגנת הסביבה מתקשה לתפוס חקלאים בשעת מעשה של שריפת החומרים הנוספים, וכאשר הם תופסים חקלאי השורף גזם ללא אישור אין הם מוסמכים לקנוס אותו. מצב זה מביא לכך שכשנה מאז המלצות הועדה הבין משרדית לאכוף את החוק ולהעניש את העבריינים, לא התבצעה כל פעולה בנושא. בעוד אנו, תושבי האזור סובלים ממפגע בריאותי וסביבתי חמור!

אנו סמוכים ובטוחים כי אם יינתנו קנסות למספר מועט של חקלאים המבצעים פשע זה, הדבר ייצור אפקט התראה לכל חקלאי הצפון על מנת למגר את הנזק ויגרום להם לרכוש או לשכור מרסקות גזם, אשר משרדך מסבסד בשיעור נדיב עבור חקלאי האזור, צעד שיפתור סופית את הבעיה לרווחת כולנו. אנא חזור אלינו עם תגובה בהקדם האפשרי

בכבוד רב,

עופר ארנון 052-3128063
רכז ארגון מגמה ירוקה במכללת תל חי
מושב מעלה גמלא, ד.נ. רמת הגולן 12949

העתקים:

מר אהוד אולמרט, משרד ראש הממשלה
מר גדעון עזרא, השר להגנת הסביבה
מר אהרון ולנסי, יו"ר המועצה האזורית גליל עליון
מר בני בן מבחר, יו"ר מועצה אזורית מבואות חרמון
מר משה שליט, ראש היחידה הסביבתית של המועצה האזורית גליל עליון
מר גיל יעקוב, יו"ר עמותת "מגמה ירוקה".

הובא לדפוס: ע"י שמחה ארנולד

לסיום, תפילה, וסיפור קטן שנותן פרספקטיבה:

איש אחד הגיע לאירופה לבקר רב ידוע, הוא נכנס לבית גדול ומפואר, ושם הפנו אותו לעלות במדרגות לעבר חדרו של הרב. האורח עולה במדרגות עובר על פני חדרים מפוארים וענקיים, עולה ועולה עד אשר מגיע לחדר צר וקטן עם מיטה ושולחן. הוא שואל את הרב "רבי היכן כל הרכוש שלך?" ואז הרב שואל אותו, "והיכן כל הרכוש שלך?" המבקר עונה: "אני רק עובר אורח." והרב אומר לו: "גם אני."

הביאה: שושנה שרקי

